

Προκαλέσasz γλυκύ τι μειδιάμα ο Φουκέ έπλησίασε τόν Ίερώνυμον.

— Φαίνεται, κύριε, να γινώσκης, είπε, τήν φύσιν του ανθρώπου καλλιον έμου δίοτι ή προφητεία σου περι του Κυθηρείου λόχου καθ' έσον άφορξή τήν κυρίαν ταύτην έξεπληρώθη μέχρι κεραίας. "Έλεγες, έν ενθυμώμαι καλώς, ότι θα μ' έγκατέλειπον καθ' ήν στιγμήν θα εύρισκόμην εις μεγίστην αυτών ανάγκην, και ίσως θα με κατήγγελλον! Κύριε Λεγκράνζ είσαι έντελώς άσφαλής. Μέχρις ότου αναλάβη ή αδελφή σου κάλλιον να μένης έδω. Αί κλειδες της οικίας σου θέλουσι σοι παραδοθή άμέσως.

Ο Ίερώνυμος ένησχολείτο εις άλλο τι — έναγκαλιζόμενος τήν Μαρίαν — και δέν ήκουσε καλώς τας τελευταίας του Φουκέ λέξεις· αλλά παρατηρών ότι ήσαν λίαν φιλόφρονος τόνου τόν ηγχαρίστησεν.

Ο Φουκέ απέλυσε τούς χωροφύλακας, ότε ο Δεδιβιέ είπε προς αυτόν:

— Έλπίζω, κύριε, να συγχωρήσης και έμεί.

— Διατί; ήρώτησεν ο Φουκέ.

— Σοι ύποβάλλω τήν παραιτησί μου.

— Πώς; τήν παραιτησί σου;

Ο σύνδεσμός μου μετά της δεσποινίδος ταύτης, Κυρίας Λεγκράνζ, εινε έν ήττον Σερμός και ειλικρινής του ένούνητος τήν ψιλώ όνόματι αδελφήν μου μετά του συγγραφέως του Δίσκ.

Ο Φουκέ έπεθεώρησε τόν Δεδιβιέ λεπτομερώς. Ήτο αυτη ύδριστική και προκλητική έπσχόλησις λεπτων τινών.

— Σ ύ έχεις ύποχρέωσιν; Σ ύ σκέπτεσαι περι γάμου; Σ ύ, όστις άλλιον όβολόν δέν έχεις ή ό,τι σοι δίδω;

— Κύριε, έπιθυμώ να παραιτηθώ. Είνε αληθές ότι δέν είμαι τοσούτον πλούσιος έσον άφορξή το χρήμα· άλλ' είμαι πλούσιος εις άλλο τι, ήτοι εις τήν πεύραν, ήτις θα με διδάξη πώς να διαφυλάξω τήν μικράν περιουσίαν, ήν απέκτησα εις Άγγλίαν.

— Απέκτησasz περιουσίαν! Ηκολούθησasz λοιπόν τήν συμβουλήν μου — έγκατέλειπasz τήν τύχην και έδώξasz τήν τέχνην!

— Όχι, κύριε.

— Και πραγματικώς έπιθυμείς να νυμφευθής;

— Μάλιστα.

— Έχεις καλώς τότε σε άπαλλάττω. Και έδηγήσasz αυτόν εις τήν Αντουανέταν.